

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

26. března 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Článek 99 jednacího řádu Soudního dvora – Kontroly na hranicích, azyl a přistěhovalectví – Azylová politika – Kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu – Nařízení (EU) č. 604/2013 (Dublin III) – Článek 27 – Opravné prostředky proti rozhodnutí o přemístění – Odkladný účinek žaloby – Článek 29 – Podmínky a lhůty pro přemístění – Normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu – Směrnice 2013/33/ES – Článek 18 – Vnitrostátní opatření, kterým je žadateli, ve vztahu k němuž bylo vydáno rozhodnutí o přemístění, přiznáno místo ve zvláštním přijímacím zařízení, v němž je ubytovaným osobám poskytována asistence za účelem přípravy jejich přemístění“

Ve věci C-92/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím tribunal du travail de Liège (soud rozhodující v pracovněprávních věcech v Lutychu, Belgie) ze dne 8. února 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 15. února 2021, v řízení

VW

proti

Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (Fedasil),

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení E. Regan, předseda senátu, M. Ilešič, E. Juhász (zpravodaj), C. Lycourgos a I. Jarukaitis, soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout usnesením s odůvodněním podle čl. 53 odst. 2 a článku 99 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

* Jednací jazyk: francouzština.

Usnesení

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 27 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31, dále jen „nařízení Dublin III“).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi VW a Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (federální agentura pro přijímání žadatelů o azyl, Fedasil, Belgie) ve věci legality opatření, kterým se VW přiděluje místo ve zvláštním přijímacím zařízení, v němž je ubytovaným osobám poskytována asistence za účelem přípravy jejich přemístění do členského státu příslušného k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu.

Právní rámec

Unijní právo

Nařízení Dublin III

- 3 Článek 1 nařízení Dublin III, nadepsaný „Předmět“, v odstavci 1 stanoví:
„Toto nařízení stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen ‚příslušný členský stát‘).“
- 4 Článek 2 nařízení, nadepsaný „Definice“, uvádí:
„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:
[...]
b) ‚žádostí o mezinárodní ochranu‘ žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 2011/95/EU [ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9)];
c) ‚žadatelem‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří učinili žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto;
[...].“
- 5 Článek 26 nařízení, nadepsaný „Oznámení rozhodnutí o přemístění“, v odstavci 1 stanoví:
„Pokud dožádaný členský stát vyhoví žádosti o převzetí nebo přijetí žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) zpět, oznámí dožadující členský stát dotčené osobě rozhodnutí přemístit ji do příslušného členského státu a případně i rozhodnutí neposuzovat její žádost o mezinárodní ochranu. Pokud dotčenou osobu zastupuje právní poradce nebo jiný poradce, může se členský stát rozhodnout, že místo dotčené osobě oznámí toto rozhodnutí tomuto poradci a případně o něm vyrozumí dotčenou osobu.“

6 Podle článku 27 téhož nařízení platí:

„1. Žadatel [...] má právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu [k soudu ve formě žaloby proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu co do skutkové i právní stránky].

[...]

3. Pro účely odvolání [žalob] proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí, [žádostí o přezkum těchto rozhodnutí] členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech stanoví:

- a) že na základě podání odvolání [žaloby] nebo žádosti o přezkum získává dotčená osoba právo zůstat v daném členském státě, dokud nebude rozhodnuto o odvolání [žalobě] nebo o přezkumu; nebo
- b) automatický odklad přemístění na určitou a přiměřenou dobu, během níž soud po důkladném a pečlivém posouzení rozhodne, zda má být s odvoláním [žalobou] nebo přezkumem spojen i nadále odkladný účinek; nebo
- c) že dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání [její žalobě] nebo o přezkumu. Členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek v podobě odkladu přemístění byl v platnosti až do přijetí rozhodnutí o první žádosti o odklad. Jakékoli rozhodnutí o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění musí být přijato v přiměřené lhůtě, která zároveň umožní důkladné a pečlivé posouzení žádosti. Rozhodnutí neodložit výkon rozhodnutí o přemístění musí obsahovat důvody, na nichž je založeno.

4. Členské státy mohou stanovit, že příslušné orgány mohou z úřední moci rozhodnout o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění do doby, než bude rozhodnuto o odvolání [žalobě] nebo o přezkumu.

5. Členské státy zajistí, aby dotyčná osoba měla přístup k právní pomoci a případně i k jazykové pomoci.

6. Členské státy zajistí, aby byla na žádost poskytnuta bezplatná právní pomoc, pokud si dotyčná osoba nemůže dovolit uhradit náklady s ní spojené. [...]

[...]“

7 Článek 29 nařízení, týkající se podmínek a lhůt pro přemístění do příslušného členského státu, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku [žalobě] nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

[...]

2. Pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.“

Směrnice 2013/33/EU

- 8 Článek 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (Úř. věst. 2013, L 180, s. 96), nadepsaný „Pobyt a svoboda pohybu“, stanoví:

„1. Žadatelé se mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu nebo na území, které jim tento členský stát vymezí. Vymezené území nesmí narušovat nedotknutelnost soukromí a musí poskytovat dostatečný prostor pro zajištění přístupu ke všem výhodám vyplývajícím z této směrnice.

2. Členské státy mohou z důvodů veřejného zájmu nebo veřejného pořádku, nebo je-li to nutné pro účely rychlého vyřízení a účinného prověření žádosti o mezinárodní ochranu, stanovit místo pobytu žadatele.

3. Členské státy mohou podmínit poskytování materiálních podmínek přijetí setrváním žadatelů v konkrétním místě pobytu určeném členskými státy. Toto rozhodnutí může být obecné povahy, avšak musí být přijato vždy v jednotlivém případě a v souladu s vnitrostátním právem.

[...]“

- 9 Článek 18 směrnice, nadepsaný „Další ustanovení o materiálních podmínkách přijetí“, uvádí:

„1. V případech, kdy je ubytování poskytováno přímo, mělo by mít jednu z těchto forem nebo by mělo být kombinací těchto forem:

[...]

b) ubytovací střediska zaručující přiměřenou životní úroveň;

[...]

3. V případě umístění žadatelů v zařízeních a ubytovacích střediscích uvedených v odst. 1 písm. a) a b) přihlížejí členské státy ke specifickým nebezpečím spojeným s jejich pohlavím a věkem, jakož i k situaci zranitelných osob.

[...]

6. Členské státy zajistí, aby se žadatelé stěhovali z jednoho bydliště do druhého jen v nezbytných případech. [...]

[...]“

Belgické právo

Zákon ze dne 15. prosince 1980

- 10 Hlava I bis loi sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (zákon o vstupu na území, pobytu, usazování a vyhošťování cizinců) ze dne 15. prosince 1980 (*Moniteur belge* ze dne 31. prosince 1980, s. 14584) ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení (dále jen „zákon ze dne 15. prosince 1980“), nadepsaná „Le Conseil du Contentieux des étrangers“ (Rada pro spornou cizineckou agendu), se dělí do pěti kapitol.
- 11 Kapitola 1, nadepsaná „Orgán a příslušnost Rady pro spornou cizineckou agendu“, obsahuje mimo jiné článek 39/2, který stanoví, že žadatel o mezinárodní ochranu může podat ke Conseil du contentieux des étrangers (Rada pro spornou cizineckou agendu, Belgie) žalobu na neplatnost proti rozhodnutí o zamítnutí pobytu, které bylo vůči němu přijato spolu s příkazem k opuštění území, který nemá odkladný účinek.
- 12 Kapitola 5 téže hlavy I bis zákona ze dne 15. prosince 1980, nadepsaná „Řízení“, se dělí do pěti oddílů. Oddíl III, týkající se „žalob na neplatnost“, obsahuje mimo jiné pododdíl 3, nadepsaný „Správní řízení o předběžném opatření“, v němž se nachází článek 39/82, který zní takto:

„§ 1. Je-li možné zrušit akt správního orgánu na základě článku 39/2, může odklad jeho vykonatelnosti nařídit pouze Rada [pro spornou cizineckou agendu].

[...]

Žádá-li žalobce o odklad vykonatelnosti rozhodnutí, musí si zvolit mezi odkladem projednávaným ve zrychleném řízení a odkladem projednávaným v řádném řízení. Současně či následně podaná žádost, kterou znovu uplatňuje třetí pododstavec nebo kterou v podání podle odstavce 3 znovu žádá o odklad vykonatelnosti, je nepřípustná.

[...]

§ 4. Předseda senátu nebo jím jmenovaný soudce pro spornou cizineckou agendu o žádosti o odklad rozhodne ve lhůtě třiceti dnů. Je-li odklad vykonatelnosti nařízen, rozhodne se o návrhu na zrušení ve lhůtě čtyř měsíců od vydání soudního rozhodnutí.

Bylo-li vydáno rozhodnutí o vyhoštění či navrácení cizince, které má být bezprostředně vykonáno, může tento cizinec, zejména v případě, že je držen na určeném místě uvedeném v článcích 74/8 a 74/9 nebo je dán k dispozici vládě, a pokud ještě nepodal žádost o odklad projednávanou v řádném řízení, požádat o odklad výkonu tohoto rozhodnutí ve zrychleném řízení ve lhůtě podle čl. 39/57 odst. 1 třetího pododstavce.

[...]“

Zákon o přijímání žadatelů o azyl a některých dalších kategorií cizinců

- 13 Článek 11 odst. 1 loi sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (zákon o přijímání žadatelů o azyl a některých dalších kategorií cizinců) ze dne 12. ledna 2007 (*Moniteur belge* ze dne 7. května 2007, s. 24027) stanoví za určitých podmínek závazné přidělení místa v přijímacím zařízení pro žadatele o azyl. Podle čl. 12 odst. 2 tohoto zákona může Fedasil z úřední moci takové místo pobytu žadatele o azyl změnit.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 14 Dne 14. října 2020 podal žalobce v původním řízení, mladý zletilý guinejský státní příslušník, žádost o mezinárodní ochranu v Belgii.
- 15 Do rozhodnutí o své žádosti byl ubytován v přijímacím středisku Červeného kříže v Biersetu (Belgie).
- 16 Belgické orgány zaslaly španělským orgánům žádost o převzetí. Této žádosti bylo vyhověno dne 28. října 2020.
- 17 Office des étrangers (cizinecký úřad, Belgie) přijal rozhodnutí o zamítnutí pobytu s příkazem k opuštění území, které bylo žalobci v původním řízení oznámeno 2. prosince 2020. V uvedeném rozhodnutí mu bylo sděleno, že za přezkum jeho spisu je odpovědné Španělské království, a bylo mu nařízeno opustit belgické území a odjet do Španělska.
- 18 Dne 9. prosince 2020 podal žalobce v původním řízení proti uvedenému rozhodnutí o přemístění žalobu ke Conseil du contentieux des étrangers (Rada pro spornou cizineckou agendu).
- 19 Rozhodnutím ze dne 4. prosince 2020 Fedasil s ohledem na rozhodnutí o přemístění změnil místo ubytování žalobce v původním řízení tak, že jej závazným způsobem přidělil do zvláštního přijímacího střediska v Mouscronu (Belgie), aby mohl využít asistence při organizaci svého přemístění do příslušného členského státu.
- 20 Dne 9. prosince 2020 podal žalobce v původním řízení ohledně uvedeného rozhodnutí k tribunal du travail de Liège (soud rozhodující v pracovněprávních věcech v Lutychu, Belgie) návrh na předběžné opatření.
- 21 Usnesením o předběžném opatření ze dne 10. prosince 2020, potvrzeným dne 5. ledna 2021, tribunal du travail de Liège (soud rozhodující v pracovněprávních věcech v Lutychu) nařídil dočasné zachování ubytování žalobce v původním řízení v přijímacím středisku Červeného kříže v Biersetu za podmínky, že ve lhůtě jednoho měsíce podá meritorní žalobu proti rozhodnutí Fedasil ze dne 4. prosince 2020.
- 22 Dne 10. prosince 2020 podal žalobce v původním řízení proti rozhodnutí Fedasil žalobu ve věci samé. Na podporu této žaloby tvrdil, že dané rozhodnutí porušuje jeho právo na opravný prostředek s odkladným účinkem proti rozhodnutí o zamítnutí pobytu.
- 23 Předkládající soud uvádí, že článek 27 nařízení Dublin III zaručuje žadateli účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí pobytu s příkazem k opuštění státního území.
- 24 Zdůrazňuje však, že podání opravného prostředku nemá ve vnitrostátním právu automatický odkladný účinek na výkon příkazu k opuštění území. Žadatel může navrhnout odklad tohoto výkonu pouze v rámci správního řízení o předběžném opatření v situaci absolutní naléhavosti, to znamená v případě bezprostředně hrozícího výkonu takového příkazu k opuštění území.
- 25 Podle předkládajícího soudu řešení sporu v původním řízení vyžaduje nejprve určit, zda, a pokud ano, za jakých podmínek, má opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění odkladný účinek. V tomto ohledu vysvětluje, že pokud by byl takový účinek uznán, podání opravného prostředku by mělo za následek dočasnou překážku přemístění dotčeného žadatele do jiného členského státu, takže jeho přesun do zvláštního střediska za účelem přípravy přemístění by byl předčasný.
- 26 Z toho důvodu se zabývá tím, zda je takové rozhodnutí o změně přikázaného místa ubytování, jako je rozhodnutí dotčené ve věci v původním řízení, které musí být podle jeho názoru považováno za zahájení výkonu rozhodnutí o přemístění, v souladu s článkem 27 nařízení Dublin III.

27 S ohledem na tyto úvahy se tribunal du travail de Liège (soud rozhodující v pracovněprávních věcech v Lutychu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Představuje opravný prostředek stanovený ve vnitrostátním právu pro žadatele o azyl, který byl vyzván, aby požádal o přezkum své žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, jenž nemá odkladný účinek a takový účinek mu může být přiznán pouze v případě zbavení svobody za účelem okamžitého přemístění, účinný opravný prostředek ve smyslu článku 27 [nařízení Dublin III]?
- 2) Je nutné chápat účinný opravný prostředek upravený v článku 27 [nařízení Dublin III] v tom smyslu, že brání pouze výkonu rozhodnutí o nuceném přemístění během přezkumu opravného prostředku podaného proti uvedenému rozhodnutí o přemístění, nebo že vylučuje jakékoli přípravné kroky směřující k vyhoštění, jako je přesun do střediska, které zajišťuje přípravu plánu návratu pro žadatele o azyl, kteří byli vyzváni, aby požádali o přezkum své žádosti o mezinárodní ochranu v jiném evropském státě?“

Řízení před Soudním dvorem

- 28 Předkládající soud požádal, aby tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v článku 107 jednacího řádu Soudního dvora nebo ve zrychleném řízení upraveném v článku 105 uvedeného jednacího řádu.
- 29 Rozhodnutím ze dne 1. března 2021 pátý senát na návrh soudce zpravodaje po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že není namístě vyhovět žádosti znějící na to, aby byla věc projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce, jelikož podmínky naléhavosti stanovené v článku 107 jednacího řádu nebyly splněny. Rozhodnutím z téhož dne byla zamítnuta i žádost o projednání věci ve zrychleném řízení. Předseda Soudního dvora naproti tomu téhož dne rozhodl o přednostním projednání věci v souladu s čl. 53 odst. 3 jednacího řádu.

K předběžným otázkám

- 30 Podle článku 99 svého jednacího řádu může Soudní dvůr kdykoli na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout usnesením s odůvodněním mimo jiné tehdy, pokud o odpovědi na položenou předběžnou otázku nelze rozumně pochybovat. Mimoto, je-li podle čl. 53 odst. 2 jednacího řádu žádost o rozhodnutí o předběžné otázce zjevně nepřijatelná, může Soudní dvůr po vyslechnutí generálního advokáta kdykoli rozhodnout usnesením s odůvodněním, aniž by pokračoval v řízení.
- 31 V projednávané věci je třeba uvedená ustanovení použít.

Ke druhé otázce

- 32 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba zkoumat jako první, je, zda článek 27 nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát přijal vůči žadateli, který podal opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění do jiného členského státu ve smyslu čl. 26 odst. 1 nařízení, taková přípravná opatření pro toto přemístění, jako je přidělení místa ve zvláštním přijímacím zařízení, v němž je ubytovaným osobám poskytována asistence při přípravě jejich přemístění.
- 33 Podle čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III má žadatel právo na podání účinného opravného prostředku k soudu ve formě žaloby proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu co do skutkové i právní stránky. Z článku 27 odst. 3 až 6 nařízení mimoto vyplývá, že za účelem zajištění účinnosti tohoto

opravného prostředku musí mít žadatel o azyl zejména možnost v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jeho opravném prostředku, a musí mu být rovněž poskytnuta právní pomoc (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 50).

- 34 Podle uvedeného článku 27 sice musí být právo na účinný opravný prostředek přinejmenším spojeno s možností žadatele požádat o odklad výkonu rozhodnutí o přemístění, toto ustanovení však členským státům neukládá, aby ve svém právním řádu stanovily, že podání takového opravného prostředku má automaticky odkladný účinek na výkon rozhodnutí.
- 35 Z článku 27 odst. 3 písm. c) nařízení Dublin III totiž plyne, že unijní normotvůrce tím, že upřesnil, že členské státy stanoví, že dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím opravném prostředku, uznává, že členské státy mohou rozhodnout, že podání opravného prostředku proti rozhodnutí o přemístění samo o sobě nestačí k odložení přemístění, ke kterému tudíž může dojít bez čekání na přezkum tohoto opravného prostředku, pokud nebylo požádáno o odklad nebo žádost o odklad byla zamítnuta (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 59).
- 36 Je však třeba uvést, že zaprvé, i když stanovují právo na účinný opravný prostředek a možnost požádat o odklad výkonu rozhodnutí o přemístění až do rozhodnutí o opravném prostředku, uvedené ani žádné další ustanovení nařízení Dublin III nezakazuje přijetí takových opatření, jako jsou opatření dotčená ve věci v původním řízení, která jako taková nepředstavují zahájení řízení o výkonu rozhodnutí o přemístění ve smyslu tohoto nařízení.
- 37 Taková opatření je totiž třeba považovat nikoli za opatření k výkonu přemístění, ale za přípravná opatření k vykonávacímu řízení, jelikož jejich provedení nevede k tomu, že dotčená osoba opustí území dožadujícího členského státu. Tato ustanovení ostatně nezasahují do svobody pohybu žadatele ani do výkonu procesních práv, která pro něj vyplývají z nařízení Dublin III.
- 38 Mimoto taková opatření, jako jsou opatření dotčená ve věci v původním řízení, nemohou sama o sobě ovlivnit obsah rozhodnutí, které má být přijato, pokud jde o opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění, přičemž předkládající soud ostatně netvrdí opak.
- 39 Je třeba rovněž uvést, že čl. 29 odst. 1 stanoví, že přemístění žadatele z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí, „jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotčené osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku [...], pokud má [...] odkladný účinek“. Takové ustanovení předpokládá, že k přemístění žadatele musí dojít co nejdříve, jakmile jsou k tomu splněny právní podmínky.
- 40 Přijetí přípravných opatření k přemístění se tak jeví být v souladu s ustanoveními článku 29 nařízení Dublin III, jelikož předmětem uvedených opatření je připravit co nejrychlejší přemístění žadatele v případě zamítnutí jeho opravného prostředku proti rozhodnutí o přemístění.
- 41 Zadruhé, přijetí takových přípravných opatření, jako jsou opatření dotčená ve věci v původním řízení, není v rozporu ani s ustanoveními směrnice 2013/33, jejímž cílem je upravit podmínky přijímání žadatelů o azyl, včetně těch, kterým bylo oznámeno rozhodnutí o přemístění podle nařízení Dublin III (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2012, Cimade a GISTI, C-179/11, EU:C:2012:594, bod 50).
- 42 V tomto ohledu povinnost členských států přesouvat žadatele z jednoho ubytování do druhého „jen v nezbytných případech“, stanovená v čl. 18 odst. 6 směrnice 2013/33, nebrání tomu, aby byl žadatel po přijetí rozhodnutí o přemístění přidělen do nového ubytování poskytujícího služby asistence při tomto přemístění, bez ohledu na okolnost, že žadatel podal proti tomuto rozhodnutí o přemístění opravný prostředek.

- 43 Dožadujícímu členskému státu totiž nelze vytýkat, že má za to, že změna místa ubytování žadatele je nezbytná z důvodu změny jeho správní situace, související s rozhodnutím o přemístění, jakož z důvodu omezení, která z toho pro tento členský stát vyplývají.
- 44 Je však třeba upřesnit, že informace poskytnuté žadatelům a pohovory s nimi uskutečněné v přijímacím středisku, do něhož byli přesunuti, nemohou být takové povahy, aby na žadatele o mezinárodní ochranu vyvíjely nepatřičný tlak, aby se vzdali výkonu svých procesních práv, kterých požívají na základě nařízení Dublin III.
- 45 S ohledem na výše uvedené je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že článek 27 nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát přijal vůči žadateli, který podal opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění do jiného členského státu ve smyslu čl. 26 odst. 1 nařízení, taková přípravná opatření pro toto přemístění, jako je přidělení místa ve zvláštním přijímacím zařízení, v němž je ubytováním osobám poskytována asistence při přípravě jejich přemístění.

K první otázce

- 46 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 27 nařízení Dublin III vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví možnost žadatele požádat o odklad výkonu rozhodnutí o přemístění pouze v případě, že je toto rozhodnutí vykonáváno a žadatel je vystaven bezprostřednímu riziku přemístění.
- 47 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání rozsudku i relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade. V důsledku toho, týkají-li se položené otázky výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout [rozsudek ze dne 26. března 2020, A. P. (Probační opatření), C-2/19, EU:C:2020:237, bod 25 a citovaná judikatura].
- 48 Z toho vyplývá, že se na otázky týkající se unijního práva vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí rozhodnout o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem ze strany Soudního dvora je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny [rozsudek ze dne 26. března 2020, A. P. (Probační opatření), C-2/19, EU:C:2020:237, bod 26 a citovaná judikatura].
- 49 V projednávaném případě z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že předkládajícímu soudu přísluší pouze „ověřit, zda hmotná podpora poskytovaná VW ve středisku v Mouscronu mu poskytne stejné materiální a právní podmínky jako jeho pobyt v jiném středisku, a to způsobem, který mu umožní uplatnit za stejných podmínek své právo na účinný opravný prostředek“ proti rozhodnutí o přemístění, které mu bylo oznámeno.
- 50 A dále, jak bylo uvedeno v bodě 37 tohoto usnesení, taková opatření, jako jsou opatření dotčená ve věci v původním řízení, nepředstavují opatření k výkonu rozhodnutí o přemístění ve smyslu nařízení Dublin III.
- 51 Z toho plyne, že otázka odkladného účinku opravného prostředku proti rozhodnutí o přemístění není ve vztahu ke sporu v původním řízení relevantní, takže je třeba konstatovat, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení.

- 52 Tento závěr není zpochybněn rozsudkem ze dne 30. září 2020, CPAS de Liège (C-233/19, EU:C:2020:757), jelikož v projednávaném případě neexistuje vztah mezi sporem dotčeným v původním řízení, který se týká přidělení žadatele do ubytovacího střediska poskytujícího služby za účelem přemístění, a použitím článku 27 nařízení Dublin III. Pro vyřešení sporu v původním řízení tak není nezbytné, aby předkládající soud rozhodl o otázce účinnosti žaloby na neplatnost podané k jinému soudu.
- 53 S ohledem na výše uvedené poznatky je třeba podle čl. 53 odst. 2 jednacího řádu konstatovat, že první otázka je zjevně nepřípustná.

K nákladům řízení

- 54 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 27 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát přijal vůči žadateli, který podal opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění do jiného členského státu ve smyslu čl. 26 odst. 1 nařízení, taková přípravná opatření pro toto přemístění, jako je přidělení místa ve zvláštním přijímacím zařízení, v němž je ubytováním osobám poskytována asistence při přípravě jejich přemístění.

Podpisy